

ACCIO

Setmanari d'Esquerra Republicana

Portantveu del Centre Republicà Català

Redacció i Administració: Francesc Layret, 21

ANY XVI

BADALONA. 25 FEBRER DE 1934

NÚM. 667

Política

Des d'aquestes planes hem bregat per a que els homes que estimen Badalona s'enquadrassin al marc polític que més els plagués disposats a lluitar amb coratge per l'engrandiment moral i espiritual del poble que per ésser dispositari de llurs afectes i el denominador comú dels interessos llurs necessita i reclama l'interès de tothom. Hem dit sempre, i ho mantenim encara, potser amb un excés d'ingenuïtat, però amaratats de fe i sinceritat, que els centres polítics en depurar-se esdevindrien inexpugnables als maneigs dels aventurers de la política per quant cada militant imposat seriosament del sentit de la responsabilitat que pesaria damunt seu seria ferma sentinella de l'honor de la col·lectivitat. Seria la manera d'aixecar el crèdit excessivament compromès de la política i fer desaparèixer el concepte de «oh, són coses de la política», sota la capa del qual es produeixen una infinitat de repugnants immoralitats polítiques i uns vaivens mancats del més elemental pudor barrejats amb interessos i egoïsmes personals, sovint materials.

Ha desmerescut tant la paraula política, que inclús persones honorables i serioses tenen l'errònea creença que el fet de posar-se la capa política al damunt hom queda dispensat de tenir modors i vengonya. D'ací que les nostres corporacions municipals es vegin mancades del concurs, de l'obligat concurs de ciutadans honorables i competents per a dirigir acuradament, honradament, els interessos municipals, els interessos comuns, els interessos de tots, que tot és una sola cosa. No és tot degut a un excés de vanitat, l'absència d'aquells homes. Si sabien de trobar-se davant d'un adversari seriós, comprensiu, competent i de bona fe, aquells ciutadans, probablement, no desertarien del lloc d'honor. Cal per això, aixecar el crèdit del mot «polític». Però abans també cal, que tots aquells ciutadans esmentals complei-

xin amb llur deure i s'enquadrin al marc polític que més els plagui; és per aci, per on s'ha de començar. Altrement no tenen dret a censurar ni a menysprear els homes que de bona o mala voluntat passen per les corporacions; són ells que abandonen el lloc d'honor i per tant els que mereixen les més agres censures. «Quins homes tenim! per administrar els interessos del poble» — sentiu a dir. «Quina colla de lladres ens governa» diuen ja parlant en sentit general. Certament que la major part dels que diuen això són una colla de brètols que no saben de què va. Però tot és fill d'haver, potser, fingut raó, alguna vegada, en casos isolats, no hi ha dubte, per bè que la raó es pugui tenir per intuïció, inconscientment. Amb tot, els crítics, acostumen ésser gent inactiva, políticament parlant, i aquests estan mancats de tota lògica, en queixar-se, per quant és molt natural que un altre reculli els objectes que hom abandona, o llança, que pel cas és el mateix, a la via pública, com un vulgar manyoc de papers. Si hom fa deixament dels seus drets, i obligacions, què pot exigir dels altres?

Doncs bè: Si estimem el nostre poble gran, hem de començar per estimar el petit; estimant el petit, estimem el gran.

Si estimem la propia família, hem d'estimar la col·lectiva.

Si estimem els interessos particulars, hem d'estimar els comuns.

Si estimem la nostra llibertat, hem d'estimar la llibertat i la Democràcia; çó és, respectar i estimar la llibertat d'altres.

Cal, per això, que tothom compleixi amb el seu deure; que tothom aciu deixan-se de falses o inoportunes vanitats i d'injustificats escrúpols o de suposades manques de competència. Cada ciutadà té un valor i vé obligat a aportar el seu esforç a la defensa dels interessos comuns.

Si volen vestir elegant aneu a can VIOLAN